

GILLETTE ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑ — ΠΡΑΞΗ 1

Βουργουνδία — Γαλλία
ΠΡΑΞΗ 1 — Το αγρόκτημα μιας δεύτερης ζωής

Οι ιστορίες δεν είναι ποτέ ίδιες, γιατί οι στιγμές στις οποίες συναντιούνται δεν είναι ποτέ ίδιες. Οι τόποι αλλάζουν. Οι εποχές αλλάζουν. Οι άνθρωποι αλλάζουν. Κι όταν οι γυναίκες διασταυρώνουν τους δρόμους τους, η πρόβλεψη χάνει κάθε αξία.

Αυτή την ιστορία την είπα πριν από καιρό. Σήμερα θέλω να την ξαναπώ με μεγαλύτερη ένταση, σχεδόν σαν μια κουβέντα με τον εαυτό μου — ένα κάλεσμα της μνήμης, μια φωνή που συνεχίζει να χτυπά την πόρτα του χρόνου και μου θυμίζει όχι μόνο ό,τι υπήρξε, αλλά ίσως κι ό,τι θα μπορούσε ακόμη να υπάρξει.

ΠΡΑΞΗ 1 — ΤΟ ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ ΜΙΑΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΖΩΗΣ

Είκοσι χρόνια νωρίτερα είχα φύγει για τη Βουργουνδία, στην καρδιά της Γαλλίας, με σκοπό να αγοράσω ένα παλιό αγρόκτημα.

Ήταν γη του κρασιού, του τυριού κι εκείνης της διακριτικής κομψότητας που οι Γάλλοι φυλάνε σαν κληρονομιά. Ήξερα ήδη τον ντόπιο κτηματομεσίτη που χειριζόταν τη συμφωνία. Μου είχε παρουσιάσει το ακίνητο ως σπάνια ευκαιρία, και οι όροι ήταν αρκετά ελκυστικοί ώστε να μου κινήσουν την περιέργεια.

Δεν υπήρξα ποτέ κυνηγός ευκαιριών. Οι ευκαιρίες της τύχης είναι ανθρώπινες επινοήσεις. Οι αληθινές ευκαιρίες ανήκουν στην πρόνοια.

Η περιοχή ήταν μακριά από τους μεγάλους εμπορικούς δρόμους. Οι επισκέπτες έφταναν κυρίως την εποχή του τρύγου, τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο, ή για τις τοπικές γιορτές του καινούργιου κρασιού. Τον υπόλοιπο χρόνο, η σιωπή βασίλευε στους λόφους και στα χωράφια.

Το αγρόκτημα ήταν σε εξαιρετική κατάσταση. Χρειαζόταν λίγη συντήρηση, μερικές στατικές διορθώσεις κι ένα κανονικό γραφείο στο ισόγειο. Τίποτα ιδιαίτερα απαιτητικό.

Ο μεσίτης, όμως, έμοιαζε να βιάζεται.

Πλησίαζε καταιγίδα, μου εξήγησε, και πρότεινε να επιθεωρήσουμε γρήγορα το κτήμα με άλογα.

Δώδεκα εκτάρια.

Αμπέλια που απλώνονταν ως τον ορίζοντα.

Κόκκινα κρασιά.

Λευκά κρασιά.

Σαμπάνια.

Μια μικρή λίμνη στα δυτικά.

Σειρές από ακακίες.

Υπάρχοντα συμβόλαια για την πώληση σταφυλιών.

Καθώς διασχίζαμε το κτήμα καβάλα, ρώτησα γιατί πουλούσαν οι ιδιοκτήτες.

Η απάντησή του ήταν απλή και συντριπτική.

«Η γυναίκα μου έχει καρκίνο. Δεν θέλω να περάσει τα χρόνια που της απομένουν δεμένη με αυτό το κτήμα. Θέλω να την πάω γύρο στον κόσμο όσο ακόμη μπορούμε».

Δεν είπα τίποτα.

Πίσω στους στάβλους, πρόσεξα οκτώ υπέροχα νεαρά αραβικά άλογα.

Ρώτησα την τιμή για ολόκληρη την ιδιοκτησία.

Το αγρόκτημα.

Τη γη.

Τα αμπέλια.

Τους στάβλους.

Τα άλογα.

Ο άντρας δίστασε.

Ήμοιαζε σχεδόν να φοβάται να το πει.

Ύστερα το είπε.

«Εξακόσιες πενήντα χιλιάδες ευρώ».

Το σκέφτηκα για λίγα δευτερόλεπτα.

Την επόμενη μέρα συναντήσαμε τον συμβολαιογράφο.

Πλήρωσα ολόκληρο το ποσό.

Χωρίς υποθήκη.

Χωρίς τράπεζα.

Χωρίς χρηματοδότηση.

Έγινα ιδιοκτήτης ενός κτήματος στη Βουργουνδία.

Αμπελουργός.

Αγρότης.

Ακόμη και χωριάτης.

Και χαμογελώντας μέσα μου, σκέφτηκα ότι όλοι όσοι έλεγαν πως έγραφα σαν σκυλί είχαν επιτέλους βρει το τέλειο επάγγελμα για μένα.

Ferdinando